

... saa længe siden ... De var her. Kom, lad os sætte os.“

De tog Plads henne i Lysthuset. Frk. Katinka satte sig paa Bænken derinde, Væveren paa en Havestol tæt ved Indgangen.

Væver Hansen var for Tiden en ensom Mand. Førerstillingen ovre i Skibberup og Vejlbj havde han paany ganske mistet. Det var igen gaaet ham, som da han havde benyttet Emanuel Hansted til at rydde Provst Tønnesen af Vejen med: de onde Magter, han med beraad Hu havde fremmanet, havde han ikke været Mester for i rette Tid at besværge. Den Bevægelse, han med saa megen Snildhed havde skabt for at fremme sine Planer, havde hurtigt taget en langt stærkere Fart end ønsket og beregnet; og før han anede det, var han selv bleven revet overende.

Frk. Katinka havde altid haft en Del tilovers for denne af de fleste saa haardt bedømte Mand. Hvilke hans Planer egentlig var, vidste hun ligesaa lidt som nogen anden, — og det interesserede hende heller ikke. Men det morede hende engang imellem at tale med ham, fordi han syntes hende at betragte Livets Rørelser med nogenlunde det samme nøgterne Blik som hun selv. Hans Mistænksomhed, hans hemmelighedsfulde Væsen, hans snu, koldsindige Overlæg, hans Forkærlighed for i snevre Vendinger at lirke og lure sig frem ved Kneb og Forstillelse istedetfor paa Holger Danskes Vis at svinge Sværdet med aaben Pande ... alt dette frastødte hende ikke, ja det tiltalte hende næsten som Vidnesbyrd om en ualmindelig forstandig Opfattelse af Livet og Menneskene.

„Naa ... er der saa noget nyt ... ovre fra Deres Side?“ fremstødte hun, da de en Stund havde siddet tavse overfor hinanden.

„Aa nej, saadan noget større er der da ikke passeret. Det lider altsammen jevntvæk i den gamle Skure. Vi har det jo immer lidt rigeligt med Djævelsnak og